

JE TOMU DOSLOVA STO LET, SVĚT BYL JEŠTĚ MLA-
dý a šmahem se věřilo na pohádky. Teď nás na takové věci
nikdo nenachytá, ale za těch dávných časů se bál kleká-
nice i pan učitel.

Tehdy chodil světem medvěď Kuba Kubikula a měl ve-
líké potíže se svým medvědem Kubulou. Medvěď byl haj-
dalák a mloun. Nečesal se, nemyl a chodil jako ledajaká
opice. Lidičky, co měl ten Kubula blech! Bez přestání se
jen drbal.

„Co ty se, Kubulo, věčně drbeš?“ povídá medvěďář.
„Vždyť se tě děti bojí a žádná maminka jim nedovolí si s te-
bou hrát.“

„To jsou řeči,“ odpověděl medvěď Kubula. „Abys věděl, já
se náhodou každému líbím.“

Kuba Kubikula zavrtěl hlavou a povídá si pro sebe:

„Však já na tebe, synáčku, vyzraju. Víš, co udělám? Po-
straším tě medvědím Barbuchou.“

V tu chvíli, kdy medvěďáře tahle věc napadla, táhlo na
šestou a mrzlo, až kosti v těle praštěly. Byl nejvyšší čas
postarat se o nocleh.

Šli prosit rovnou do kovárny, tam se spí nejlíp!

